

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marty Kasíkové a soudců JUDr. Václava Nekoly a JUDr. Evy Kratzerové ve věci

oprávněného: A I O, narozený
bytem Praha

proti
povinnému: A S, narozený
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Vyšehradská 12, 360 01 Karlovy Vary

o návrhu povinného na zastavení exekuce

o odvolání oprávněného proti usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 18. 4. 2018, č. j. 36 EXE 1892/2017-68

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Oprávněný je povinen zaplatit povinnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6 150 Kč, k rukám zástupce povinného Mgr. Dalibora Lípy, advokáta se sídlem Karlovy Vary, Vyšehradská 12, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Kolíně (soud I. stupně) usnesením ze dne 18. 4. 2018, č. j. 36 EXE 1892/2017-68, rozhodl, že exekuce vedená u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 36 EXE 1892/2017 se zastavuje (výrok I.), že oprávněný je povinen zaplatit povinnému na náhradu nákladů exekučního řízení částku 35 570 Kč k rukám Mgr. Dalibora Lípy, advokáta se sídlem Karlovy Vary, Vyšehradská 12, do tří dnů od právní moci usnesení (výrok II.) a že exekutorovi se náhrada nákladů exekučního řízení nepřiznává (výrok III.).
2. Soud I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že exekuční titul byl zrušen rozhodnutím Chamovničeského obvodního soudu města Moskva ze dne 10. 1. 2018, a proto z uvedeného důvodu soud I. stupně exekuci dle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.) zastavil. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 89 věta první zákona č. 120/2001 Sb. (dále jen exekuční řád), protože v posuzovaném případě zastavení exekuce zavinil oprávněný, neboť podal návrh na základě exekučního titulu, který byl později zrušen. Exekutor náhradu nákladů nepožadoval, což exekuční soud posoudil tak, že se náhrady nákladů výslovně vzdal, a proto mu nemohla být přiznána.
3. Proti tomuto usnesení podal včas odvolání oprávněný. Namítal, že ve věci bylo nařízeno jednání na den 16. 2. 2018. Dne 7. 2. 2018 bylo nařízené jednání odročeno na neurčito a následně bylo vydáno napadené usnesení. Oprávněný se domnívá, že tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, protože bylo vydáno rozhodnutí bez nařízení jednání a oprávněný s tím nesouhlasil, bylo mu odepřeno právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, o nichž se domnívá, že jsou důležité pro rozhodnutí ve věci samé.

Shodu s prvopisem potvrzuje Smíšek Martin

4. Povinný k odvolání uvedl, že oprávněný podal odvolání jen účelově, je zcela nedůvodné, avšak oprávněný má díky jeho podání možnost nadále blokovat majetek povinného. S odkazem na § 269 odst. 2 o.s.ř. uvedl, že nařízení jednání k vydání napadeného usnesení nebylo třeba a navrhl, aby odvolací soud usnesení soudu I. stupně potvrdil, neboť je zákonné a správné.
5. V souladu s ustanovením § 52 odst. 1 exekučního řádu a § 254 odst. 8 o.s.ř. odvolací soud k projednání odvolání nenařizoval jednání, když k projednání odvolání není třeba nařizovat jednání tehdy, jestliže se v odvolacím řízení neprovádí šetření nebo dokazování nebo jestliže soud I. stupně rozhodl v souladu se zákonem bez nařízení jednání; to neplatí, bylo-li odvolání podáno proti usnesení soudu I. stupně vydanému ve věci zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. g) a h) o.s.ř.
6. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, subjektem oprávněným je podat, je přípustné, obsahuje zákonem předvídané náležitosti (§ 201, 202, § 204 odst. 1 a § 205 o.s.ř.), přezkoumal napadené usnesení spolu s řízením, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř. a dospěl k následujícím závěrům.
7. Ze soudního spisu a spisu soudního exekutora vedeného pod sp. zn. 158 Ex 606/17 vyplývá, že Okresním soudem v Kolíně dne 29. 6. 2017, pod č. j. 36 EXE 1892/2017 - 17, byl pověřen vedením exekuce k vymáhání pohledávky podle vykonatelného rozhodnutí Chamovničeského obvodního soudu města Moskva ze dne 8. 12. 2016 č. j. 2-3599/16 soudní exekutor JUDr. Jan Bohutínský, Exekutorský úřad Trutnov.
8. Dne 27. 7. 2017 podal povinný návrh na zastavení exekuce s tím, že Chamovničeský obvodní soud města Moskva vynesl na základě žaloby oprávněného A. O. rozhodnutí v nepřítomnosti povinného. Povinný se již od 19. 9. 2009 zdržuje na území České republiky, konkrétně na adrese [redacted] kde má povolený pobyt. Na adrese uvedené v rozhodnutí - Moskva, [redacted], povinný nebydlí ani se tam nezdržuje. Oprávněnému toto bylo známo, když žije rovněž dlouhodobě v České republice. Mezi povinným a oprávněným vždy docházelo k realizaci všech vztahů v rámci České republiky, a to včetně právního vztahu, který vedl k vydání exekučního titulu. Přestože oprávněnému byla známa faktická adresa povinného, tuto soudu, který vydal exekuční titul, neuvedl, čímž byla povinnému znemožněna účast na soudním jednání v Rusku. Povinný uvádí, že o rozhodnutí Chamovničeského obvodního soudu města Moskva, které je exekučním titulem, nabyl vědomost dne 13. 7. 2017, kdy mu byl doručen Exekutorským úřadem Trutnov a zároveň popírá existenci jakéhokoli vymahatelného závazku vůči oprávněnému. Povinný tedy spolu s návrhem na zastavení exekuce namítá, že mu exekuční titul nebyl doručen do vlastních rukou. Povinný podal žádost o zrušení rozhodnutí v nepřítomnosti, která byla podána Chamovničeskému obvodnímu soudu města Moskva dne 20. 7. 2017. Povinný se dále domnívá, že exekuční titul nelze vykonat, neboť nebyl uznán v souladu s § 14 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS“). Povinný má za to, že na rozhodnutí Ruského soudu nelze v rámci výkonu exekuce skrze soudního exekutora aplikovat Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních - vyhláška č. 95/1983 Sb., vyhlášky ministra zahraničních věcí - (dále jen „Smlouva s RF“), a to z toho důvodu, že v době uzavření této bilaterální mezinárodní dohody, ani v době její recepce Českou republikou jako samostatným státem soudní exekutoři v České republice nepůsobili a výkon rozhodnutí byl možný výlučně soudem. Dle názoru povinného, je tedy třeba postupovat podle národní úpravy, a sice podle ZMPS. Povinný má tedy za to, že pro výkon exekučního titulu je potřeba nejprve jeho uznání, k čemuž však nedošlo, a rozhodnutí tedy nemůže být v ČR vykonatelné. Povinný ovšem dále uvádí, že i pokud by se postupovalo v souladu se ZMPS nelze exekuční titul uznat, a to z důvodu § 15 odst. 1 písm. d) ZMPS, neboť povinnému, tedy účastníku řízení, vůči němuž má být rozhodnutí uznáno, byla odňata postupem cizího orgánu možnost řádně se účastnit řízení, především pak povinnému nebylo doručeno předvolání nebo návrh na zahájení řízení, které

vedlo k vydání exekučního titulu. I kdyby mohl být exekuční titul přímo vykonatelný na základě Smlouvy s RF, nemůže být výkon rozhodnutí v žádném případě proveden a to pro příkrý rozpor s čl. 55 odst. 3 písm. b), podle něhož musí být k návrhu na výkon rozhodnutí připojeno potvrzení o tom, že účastník, proti kterému bylo rozhodnutí vydáno a který se řízení nezúčastnil, byl řádně a včas předvolán k řízení. Žádné potvrzení k exekučnímu návrhu oprávněného doloženo nebylo, a tedy ani, pokud by se exekuční titul měl uznat na základě Smlouvy s RF, nebyly splněny podmínky pro vykonání rozhodnutí v České republice. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že zahájené exekuční řízení je třeba zastavit, a to nejen na základě § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., ale rovněž dle § 268 odst. 1 písm. a) o.s.ř. neboť se rozhodnutí nestalo vykonatelným.

9. Ze stejných důvodů podal povinný i návrh na odklad exekuce, kterému soudní exekutor vyhověl usnesením ze dne 22. 4. 2018, č. j. 158 EX 606/17-38 a exekuci odložil do právní moci rozhodnutí o návrhu povinného na zastavení exekuce z 27. 7. 2017.
10. Oprávněný se zastavením exekuce nesouhlasil. Ohledně tvrzení o porušení práv povinného z důvodu, že se neměl dozvědět o probíhajícím řízení, oprávněný sdělil, že nejprve podal žalobu k Perovskému obvodnímu soudu v Moskvě, který po zjištění trvalého bydliště povinného vydal dne 10. 5. 2016 usnesení, že povinný je přihlášen na adrese Moskva, [redacted] Moskvě, proto z důvodu nedostatku místní příslušnosti předal věc [redacted] Moskvě, který následně vydal exekuční titul. O skutečnosti přihlášení povinného na výše uvedené adrese od 20. 1. 2005 vypovídá i domovní kniha, jejíž výpis oprávněný doložil. Nalézací soud, který jako první obdržel žalobu oprávněného, se důkladně zabýval místní příslušností i tím, kde má povinný trvalé bydliště - kde má přebírat úřední korespondenci. Oprávněný odmítl, že by mu bylo známo, že povinný žije dlouhodobě v ČR i to, že všechny vztahy probíhaly v rámci ČR. Nalézacím soudem byl povinný opakovaně a řádně informován o datu, čase a místě konání soudního jednání na místo jeho trvalého bydliště, tedy se o něm mohl dozvědět. To vyplývá z odůvodnění exekučního titulu. Ve své žádosti na zrušení rozhodnutí v nepřítomnosti netvrdí jediný důvod, proč by nebyl povinen dluh oprávněnému vrátit. Názor povinného, že nelze aplikovat dodnes platnou a účinnou Smlouvu s RF z důvodu, že tehdy nebyla Česká republika samostatným státem a výkon rozhodnutí byl tehdy možný výlučně soudy, je mylný s ohledem na § 5 odst. 2 zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní republiky, kterým Česká republika převzala práva a závazky, které pro ČSFR vyplývaly z mezinárodních smluv ke dni jejího zániku. Oprávněný má za to, že návrh povinného na zastavení exekuce je pouze oddalováním splnění jeho povinností, proto oprávněný navrhl, aby návrh povinného byl zamítnut.
11. Za této procesní situace dne 16. 11. 2017 nařídila předsedkyně senátu soudu I. stupně jednání na den 16. 2. 2018 k projednání návrhu povinného na zastavení exekuce.
12. Dne 23. 1. 2018 bylo soudu I. stupně doručeno doplnění návrhu na zastavení odůvodněné tím, že exekuční titul byl zrušen rozhodnutím Chamovničeského obvodního soudu města Moskva ze dne 10. 1. 2018. K podání oprávněný připojil i uvedené rozhodnutí.
13. Podle vyjádření soudního exekutora ze dne 25. 1. 2018 bylo doplnění návrhu na zastavení ze dne 23. 1. 2018 doručeno zástupci oprávněného JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi s poučením, aby svá případná vyjádření směřoval přímo k exekučnímu soudu. Dne 5. 2. 2018 bylo soudu I. stupně doručeno oznámení o ukončení právního zastoupení oprávněného JUDr. Ing. Špeldou.
14. Dne 7. 2. 2018 bylo jednání nařízené na 16. 2. 2018 odročeno na neurčito.
15. Dne 13. 2. 2018 doručil oprávněný soudu I. stupně námitku věcné nepřislušnosti, o které bylo rozhodnuto Vrchním soudem v Praze usnesením ze dne 20. 3. 2018, č. j. Ncp 203/2018-64, s tím, že k projednání a rozhodnutí jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.
16. Poté soud I. stupně vydal odvoláním napadené usnesení.

17. Podle § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže rozhodnutí, které je podkladem výkonu, bylo po nařízení výkonu zrušeno.
18. Podle § 269 odst. 2 o.s.ř. v případech uvedených v § 268 odst. 1 písm. g) a h) se rozhoduje zpravidla po předchozím jednání.
19. Odvolací soud po zhodnocení procesního stavu, za kterého vydal soud I. stupně napadené usnesení, dospěl k závěru, že postupoval procesně správně, když rozhodnutí vydal, aniž by ve věci proběhlo jednání. Soud I. stupně opřel své rozhodnutí pouze o zjištění, že exekuční titul byl zrušen a toto zjištění provedl jen z povinným předloženého rozhodnutí Chamovničeského obvodního soudu města Moskva ze dne 10. 1. 2018, ze kterého též vyplývá, že jednání ve věci bylo Chamovničeským obvodním soudem města Moskva nařízeno na 12. 2. 2018. Soud I. stupně neprováděl ve věci žádné dokazování ani šetření a povinnému byla dána možnost se k doplněnému návrhu povinného vyjádřit, když tento byl doručen jeho právnímu zástupci. K doplnění návrhu a novému uplatněnému důvodu pro zastavení exekuce se oprávněný nijak nevyjádřil.
20. Skutečnost, že exekuční titul byl zrušen, povinný nezpochybňuje ani v podaném odvolání. Tvrdí jen to, že byla porušena zásada spravedlivého procesu a porušena jeho procesní práva, když ve věci nebylo nařízeno jednání, na kterém by se mohl k věci vyjádřit. Oprávněný však pomíjí, že řízení, které zahájil podaným exekučním návrhem, není řízením nalézacím, ale exekučním, kde soud zpravidla rozhoduje bez jednání a zákon naopak výslovně stanoví, za jakých procesních okolností musí soud ve věci jednání nařídit. Takové okolnosti však před rozhodnutím soudu I. stupně nenastaly. Ten postupoval zcela správně, když po podání (prvního) návrhu povinného na zastavení exekuce nařídil jednání, protože ke skutečnostem, které tvrdil povinný, bylo třeba provádět dokazování. Procesní situace se však změnila tím, že v doplnění návrhu na zastavení exekuce uplatnil povinný nový důvod – zrušení exekučního titulu, se kterým zákon nespojuje nutnost nařídit jednání, pokud není třeba provádět dokazování. Povinný zrušení exekučního titulu doložil rozhodnutím Chamovničeského obvodního soudu města Moskva ze dne 10. 1. 2018, ze kterého učinil soud I. stupně zjištění, ke kterému nemusel nařizovat jednání, a proto nařízené jednání odvolal, seznámil oprávněného prostřednictvím jeho zástupce s nově uplatněným důvodem a zároveň mu poskytl prostor pro vyjádření k tomuto novému důvodu pro zastavení exekuce. Oprávněný však tuto příležitost nevyužil. Na místo toho podal námitku věcné nepříslušnosti, která jen vedla k oddálení rozhodnutí soudu o návrhu povinného. Podle názoru odvolacího soudu proto k porušení procesních práv oprávněného nedošlo.
21. Na rámeč odvolací námitky, pak odvolací soud poukazuje na to, že z podání povinného i oprávněného je zřejmé, že v projednávané věci vznikla pochybnost, jak postupovat po novelizaci exekučního řádu účinné od 1. 1. 2013 (kdy došlo ke zrušení usnesení o nařízení exekuce) při exekuci rozhodnutí vydaného soudem Ruské federace. Odvolací soud zdůrazňuje, že tato otázka dosud nebyla výslovně řešena judikaturou Nejvyššího soudu ani veřejně publikovaným rozhodnutím soudu nižšího stupně. Podle názoru odvolacího soudu z ustanovení § 37 odst. 2 exekučního řádu je zřejmé, že rozhodnutí vydané soudem Ruské federace může být způsobilým titulem coby titul exekuční jen tehdy, bylo-li by zde rozhodnutí „o uznání“. Tak tomu však v dané věci nebylo, resp. nebylo ani tvrzeno. Ohledně Smlouvy s RF platí, že nejenže nenabízí způsob, kterým by rozhodnutí soudu Ruské federace bylo vykonatelné v exekučním řízení, nýbrž svým zněním naopak předpokládá možnost výkonu pouze cestou výkonu soudního, což se podává z jazykového výkladu jejího čl. 55 odst. 1, kde je stanoveno, že návrh na výkon rozhodnutí se postoupí *soudu příslušnému o návrhu rozhodnout* resp. může být návrh podán přímo u tohoto soudu. Dále podle v čl. 56 odst. 2 *soud, který rozhoduje o uznání a nařízení výkonu rozhodnutí*, se omezí na zjištění, zda jsou splněny podmínky stanovené touto smlouvou a zjistí-li, že tyto podmínky jsou splněny, *nařídí výkon rozhodnutí*. Tedy je zde opět výslovně uveden pouze soud jakožto orgán veřejné moci způsobilý danou věc posoudit z hlediska podmínek stanovených v čl. 60 a poté rozhodnutí vykonat. Podle čl. 57 pak *soud, vzniknou-li při vydávání rozhodnutí o výkonu rozhodnutí*

pochybnosti, může provést před vydáním rozhodnutí zde uvedené procesní úkony. Čl. 55 odst. 1, čl. 56 odst. 2 i čl. 57 Smlouvy s RF tedy výslovně předpokládají, že soud rozhoduje o uznání a nařízení výkonu rozhodnutí; soudem vydané pověření soudního exekutora tento požadavek naplnit nemůže. Je zde proto dán důvod pro zastavení exekuce, pokud je již vedena. (K tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. 20 Cdo 5882/2016 a také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 20 Cdo 1165/2016).

22. Soud I. stupně rozhodl správně i o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem, když s odkazem na § 89 věta první exekučního řádu dospěl k závěru, že zastavení exekuce zavinil oprávněný, když podal exekuční návrh na základě exekučního titulu, který byl později zrušen. Povinnému vzniklo právo na náhradu nákladů vzniklých mu v důsledku zastoupení advokátem, a to za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání návrhu na zastavení exekuce, sepsání návrhu na odklad exekuce, doplnění návrhu na zastavení exekuce a vyjádření k námitce věcné nepřislusnosti. Soud I. stupně pak náhradu správně vyčíslil včetně správných odkazů na platnou úpravu - vyhlášku č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Exekutor náhradu nákladů vůči oprávněnému nepožadoval a soud I. stupně proto ve výroku III. rozhodl správně tak, že mu náhrada nákladů nebyla přiznána.
23. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že je namístě postup podle § 219 o.s.ř. a usnesení soudu I. stupně jako věcně správné potvrdil.
24. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a procesně úspěšnému povinnému přiznal odvolací soud za použití § 7, § 11 odst. 2 písm. c) a § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu na těchto nákladech částku 6 150 Kč za jeden úkon právní pomoci – vyjádření k odvolání - zahrnující odměnu 5 850 Kč a paušální náhradu nákladů 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **dovolání** do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř.

Praha 23. července 2018

JUDr. Martina Kasíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Smíšek Martin